

II

На Братській вулиці, проти самого монастиря, ік полудню, була оселя купця Сидора Петровича Сухобруса. Оселя стояла садом до Братства, а ворітьми виходила з другого боку кварталу на другу вулицю. Половина ґрунту була засаджена добрим садком. Садок був старий, розкішний. Високі стовбури дерева, рівні, як колони, високо розкидали рясне гілля. Дерева було так повно, що садок здавався пишним кошиком, в котрому було накладено букетів так тісно, що вони з усіх боків вилазили аж за край. Яблуні, груші, черешні купами гілля вилазили в чужі двори, стлались на чорну покрівлю возовень і комор, схилялись над тротуаром, зачіпаючи прохожих за голови. Садок був старий, як був старий і його хазяїн Сидір Сухобрус.

Старий мурований будинок стояв не на вулицю, а серед двора проти воріт. Він був так збудований, як будували доми в старовину: з ганком, з довгими сіньми через цілий дім, з другими дверима в садок. Сіни розділяли його на дві половини: з одного боку була пекарня й велика хата для челяді, з другого боку були хазяйські кімнати. Товсті на аршин стіни показували, що дім був давній. Вже Сидір Петрович сам попрорубував більші вікна, повикидав з вікон залізне перехрестя. Тільки в його кімнаті зосталось старе маленьке вікно, зверху трохи закруглене, з залізним перехрестям, ще й гострими крючками на обидва боки. Здається, хазяїн думав не тільки сховати гроші од злодія, але ще мав злу думку поколоть злодієві руки й лице, щоб не квапився темної ночі на чуже добро.

Сухобрус мав дві дочки. Старша звалась Марта, а менша Степанида. Сухобрус овдовів, і його дочки хазяйнували в господі.

Великий порядок і чистота в хаті й надворі показували, що Сухобрусівни були добрі хазяйки. Дім був багацько кращий всередині, ніж знадвору. Світлиця була чиста, світла, просторна; стіни були помальовані ясно-жовтою фарбою; поміст був чистий, вимальований; через світлицю стлався вузький килим, витканий з чорних і білих ниток. На стінах висіли великі картини на папері, в чорних рамах. З однієї картини виглядало лице Павла I, на другій картині був намальований Кутузов з грудьми, так обвішаними стрічками й хрестами, що нігде було й курці клюнуть; з третіх рам виглядала якась цариця. На другій стіні висів портрет якогось давнього Сухобруса в кунтуші, з прорізнаними рукавами наодкид. Всю світлицю дуже красила нова картина, вишита гарусом. На тій картині якийсь чорновусий циган, в одежі ясно-синій й червоній, вигравав на гітарі. Рядом з циганом висіла дуже велика картина, де Ной, з бородою до пояса, благословив таких самих бороданів, двох синів, а Хам, чорнявий і з короткою бородою, одвернув зле лице од батька. На одних дверях був намальований вусатий і чубатий запорожець, котрий танцював козачка, держачи в руках пляшку й чарку, — сцена, може, прямо перенесена маляром з Братського плацу, де колись гуляли запорожці по дорозі до Межигірського монастиря й до чернечої рясі.

На стінах світлиці можна було читати історію нещасного Києва, котрого шарпали й перекидали з рук у руки сусіди.

Обидві Сухобрусові дочки жили в дуже чистій й світлій кімнаті. Сам Сухобрус жив у другій кімнаті з маленьким вікном. Його кімната була темна, обставлена двома

довгими стародавніми скринями з усяким добром. В кімнатах було чисто, як в келіях у черниць.

Під самими вікнами коло дому цвіли кущі рожі, бузку, жасмину, росли лелії, півонія, пахучий канупер, оргинія, синіли квітки тої, навіть росли кущі любистку, рути й барвінку, неначе під вікнами сільських хат.

Сухобрус умів малювати і став на ноги з свого малярства. Він малював прості образи, що купують тисячі богомольців з усієї України. Ніякий київський маляр не вмів так догодити образами сільським молодцям та дідам, як Сухобрус. Його образи дуже кидалися в вічі своїми ясними червоними й синіми фарбами і принадажували натовп покупців. Ніхто не вмів намалювати такого баского білого коня під святим Юрієм, такого страшного змія під конем, намальованого зеленою й червоною фарбою, з ротом, повним вогню й полум'я! І Сухобрус мав уже свою крамницю з образами проти самого Лева, фонтана, дуже уподобного українським селянам. Забагатівши трохи, він завів вже й другу крамницю, рядом з першою, з усяким крамом. На старості літ Сухобрус почав слабувати на очі й мусив навчити малярства двох челядників, котрі сповняли його крамницю образами.

Під хатою в Сухобруса, під барканом у садку в холодку можна було кожного дня бачити великі мисники, заставлені образами, на котрих протряхали свіжі фарби.

Сухобрусіві дочки, Марта й Степанида, були малими дуже гарні дівчатка: кароокі, чорняві, кругловіди, з ямочками на щоках. Вони кожного дня ходили до борисо-глібського дяка з граматками й часловцями під пахвою. Марта була тільки годом старша од своєї сестри. Але, маючи один зріст, запнуті однаковими зеленими хусточками, зав'язаними під підборіддям по-міщанській, в однакових котиках, критих ясно-зеленою матерією, вони були ніби однолітки-близнята. Після дякової науки Сухобрус посилав їх до одного пансіону годів зо два, де вони вивчилися говорити по-великоруській, вивчилися шити, й вишивати, і грати на гітарі, як тоді була мода. На тому й скінчилась наука й просвіта Сухобрусівен. Сухобрус умів читати тільки церковні книжки і часто загадував дочкам читати йому голосно «Життя святих», а найбільше печорських. Їх боротьба з злими духами здавалась йому надзвичайно цікавою! Не раз можна було бачити Сухобруса в садку на лавці з великою книгою «Житій» на колінах. Надівши сині окуляри, в одній сорочці й без шапки, він сидів в свята під гіллястою грушею, дуже рідко перекидаючи товсті й здорові листки «Печорського Патерика».

Ще змалку Марта й Степанида були дуже схожі вдачею. Обидві вони були дуже розумні, чепурні й веселі; обидві були дуже уперті. Коли вони самі хотіли що робить, то не треба було й загадувати, а коли чого не хотіли, то ні батько, ні мати не мали сили їх присилувати. Обидві вони були слухняні, але траплявся час, що Марта або Степанида не хотіли подати матері того, що лежало під рукою.

Ще змалку між Мартою й Степанидою не було прихильності й симпатії. Вони гуляли вкупі, забавлялись, але не було між ними щирої любові.

— Або з вас, дочки, будуть великі хазяйки, або — великі злидні, — було жартує Сухобрус, глядячи по голові своїх дочок.

Сухобрус помилився: з його дочок вийшли розумні й хазяйновиті панни, з

великою енергією, з великою охотою до праці, але зате палкі й сердиті. Вони так добре держали дім, так уміли дбать, як їх покійна мати. Але зате часто доставалось од їх і старому батькові. Він був у руках своїх дочок і часто не мав волі випити зайву чарку, як того не хотілось дочкам.

В городянському пансіоні вони трохи вхопили романтизму, разом з тодішніми сентиментальними великоруськими романсами, котрі прибули на Україну з романтичною великоруською літературою. Забравши в руки гітари, вони любили співати жалібним голосом: «Стонет сизый голубочек! Стонет он и день и ночь!» І, розказавши в пісні, як той голубочок втертяв милу, як він побивався і, попросту сказати, здох од печалі, вони задумувались, зітхали й довго дивились в одчинене вікно, де в садку цвіли квітки, а на коморах купою сиділи «голубочки», що й не думали здихать од любові. Любили вони співать Сковородину пісню: «Бідну птичку вловили і в кліточку посадили», перевертаючи українські слова на великоруський лад. І вони справді жалкували за тією птичкою. І часом, вилаявши добре в пекарні наймишок та прикажчиків, покричавши на батька, вони виходили в садок місячної ночі, довго ходили під високим деревом, марили про бідну птичку й сизого голубочка. А марили вони, бо вже наближався час і пора думати про якого-небудь голубчика. І звідкіль він прилине? І який він буде? Чи чорнявий, чи русявий, чи купець, чи військовий, чи, може, вчений?

До Сухобруса почали вчащать молоді паничі з своїх-таки купців. Всі знали, що Сухобрус мав гроші в банку і що він мав їх доволі і в скрині. І панни були гарні. Але якось ні один не припадав їм до вподоби. Були між ними люде й багаті, й гарні, та зате були нерозумні, прості. Марта й Степанида, розумні зроду, хотіли вибрати собі женихів не дуже темних купців, бо й самі були в пансіоні. Сухобрусівни убирались багато: в шовкові сукні, оксамитові бурнуси.

Пишно убравшись, вони приходили кожної неділі до Братської церкви. Молоді люде ставали, при виході з церкви, в два рядки коло великих дверей до самої дзвіниці і без церемонії оглядали кожну панну. Сухобрусівни шелестіли шовком і гордо проходили між тими лавами паничів. Паничі їх знали на лице. Їх примітили там Воздвиженський і Дашкович.

Студенти знали всіх паннів, котрі бували в Братській церкві, і давали кожній прізвисьце або по одежі, або по лиці. Одних паннів звали чорненькими, других — біленькими, інших — гвоздичками або чорнобривцями. Сухобрусівен вони звали пальмами. Між усіма паннами на Подолі не було рівніших, показніших од їх. Великі на зріст, пишні й горді на ході, лицем щирі українки, чорнобриві й кароокі, вони справді здавались розкішними пальмами Індії між дрібними дівчатами.

Раз у неділю, літнього теплого вечора, була гулянка в царськім садку. На першій алеї, недалечко од теперішнього царського дворця, трудно було протиснутись: так було багато народу. Музики весело гриміли. Цілі купи міщан сновигали по менших алеях. Багато людей сиділо на горах понад Дніпром: вони дивились на пишну картину тихого Дніпра, закиданого барками, байдаками й плотами, дивились на зелені острівці, на темний задніпрянський бір. Марта й Степанида, одягнуті в легкі білі сукні, гуляли на

першій алеї. Вони примітили, що слідком за ними ходило три паничі. Чи повертали вони на бокові алеї, чи спускались вони в долину, де тепер Шато, чи виходили на гору, паничі ходили за ними слідком і часто забігали назустріч. Вони примітили велику постать Воздвиженського, присадкуватого Калімері, чорнявого Дашковича і зараз впізнали студентів. Сідали вони, сідали й паничі; вставали вони, вставали й паничі. Паннам це сподобалось, і вони почали зумисне крутитись по алеях, манячи слідком за собою паничів.

Сухобрусівни вернулись додому на заході сонця, посідали коло вікон, одчинених в садок, і, напившись чаю, забрали гітари й почали грати та співать «Сизого голубочка» і «Бідної птвички». А співаючи тих пісень, вони не спускали з думки тих молодих студентів, котрі так довго бігали слідком за ними. «А може, то моя доля знайшла мене цього дня в садку?» — так думала кожна з їх. А чудовий тихий вечір, а синє небо, палаюче вогнем на заході, а зелений садок з густою тінню — все те роздражнявало нерви, ворушило серце, котрому прийшла своя черга.

Постлалась ніч над Києвом; вже погас червоний одлиск, на високих верхах Андрея й Михайлівського монастиря, а Марта з Степанидою все сиділи коло вікна. Резеда розливала тонкі пахощі й сповнила ними всю хату. Вони знов заграли й заспівали «Звук унылый фортепьяна». І голоси їх були дуже гарні, і пісня наче сама співалась в чистім повітрі, але думи брали перевагу. Кожній хотілось марити мріями.

Обидві панни пішли гулять по садку. В чорній тіні біліли їх ясні сукні, і між деревом вони й справді були, мов ті пальми, рівні й високі. Батько кликав їх вечерять і не діждався; мусив сам вечеряти. Вже на дзвіницях продзвонило дванадцять. На сході почало яснішати й червоніть небо: сховався місяць. А панни все гуляли, неначе ждали своєї долі до себе в гості.

— Чи ждете кого в гості, чи кого виглядаєте? — спитав старий Сухобрус своїх дочок, вийшовши з хати в садок. Надворі була така розкіш, така тиха радість, що старий нахилився й почав рвать резеду, левкої, барвінок; його старі пальці стулили букетики, і, закрившись до дочок, він кинув на їх тими букетиками. Живущий, цілющий вечір його розохотив до гульні.

Тільки що Сухобрус пішов до хати, як через баркан перескочило в садок щось дуже велике й довге, а перегодя і друге перескочило слідком за ним. Марта й Степанида нарobili крику й кинулись бігти до хати. Батько вибіг їм назустріч.

— Що там таке? Чи пожежа, чи що? — питав він дочок.

— Ой тату! Щось перелізло у наш садок, та таке велике! — кричали обидві дочки.

Спершу йому здалось, що нечистий перекинувся звірюкою й плигнув у садок. Потім мигнула в його думка про злодіїв.

Він вибіг у садок. Дочки стояли коло хати. В садку двоє людей блукали між деревом і чогось стукали в мисник з образами, що стояв під барканом коло черешень. Сухобрус був спокійний за свій священний крам і не приймав образів на ніч.

А діло було таке. Студенти з царського садка пішли у гості до знайомого купця, котрий жив далеко, аж на Орданському. Той купець мав багацько дочок, і не дуже

гарних. Він закликав до себе усяких студентів, годував, поїв їх, і чимало дочок повидавав вже заміж за світських і духовних. Студенти часто гуляли там до півночі й цілою юрбою перелазили потім через стіну Братського монастиря. Двері у корпусі часом не запирались, а як були заперті, то студенти лазили через вікна.

Саме того вечора Воздвиженський і Дашкович вертались од того купця пізньої доби. В їх головах вже добре шуміло, хоч вони й не були зовсім п'яні. Але часом, як кажуть, неначе хто чоловіка обійде або обворожить. Ніч була темна, місяць ще гаразд не зійшов. Стіна Братства була біла, і Сухобрусів баркан на тій самій вулиці був так само білий.

І за Братською стіною росло дерево, і за Сухобрусів барканом росло дерево. Замість соб, наші студенти повернули цабе та й перелізли в Сухобрусів садок, де до півночі гуляли й марили молоді Сухобрусівни.

Переплигнувши через баркан, Воздвиженський і Дашкович пішли, як їм здавалось, ніби по алеї просто до свого корпусу, але швидко почали стукать лобами об дерево і наткнулись на мисник з образами. Вважаючи на його білий колір, вони думали, що то корпус. Воздвиженський стукнув, ніби в двері, а образи посипались йому на голову.

— Ой братику! Де це ми? Куди це ми зайшли? — питав Дашкович, підіймаючи з землі образи.

— Чи не потрапили ми замість корпусу та в церкву? — говорив Воздвиженський, роздивившись на образи.

Притвор великої Братської церкви не замикали літньої пори. Там спала сотня-друга прочан. Студентам здалось, що вони доконче застрягли у тім притворі.

— Ой, стережись, брате, щоб часом не наступить якійсь бабі на лице! — промовляв Дашкович.

Крик Сухобрусівен навів його на думку, що він настоптав яку-небудь богомолку.

Вони почали озиратися і побачили над головами густе гілля. Хоч у їх головах і шуміло, однак вони примітили, що то не Братські алеї і не академічний корпус.

— Чи не перескочили ми часом у ректорський садок? — промовив Дашкович.

— Може, й так, — додав Воздвиженський, — треба якось вилазити звідсіля. Але що це за образи? Де б вони набрались у ректорськім садку?

— Може, тут ректор уночі Богу молиться, як Степан Воздвиженський, — жартував Дашкович і з тим словом стукнув лобом в грушу.

— Ой! Хтось мене вдарив кулаком по лобі, — сказав Дашкович.

— Хто там ходить? — гукнув з усієї сили Сухобрус, стоячи під хатою.

— Ой! Ректор вийшов з хати! — промовив Дашкович так голосно, що якби то справді був ректор, то в його вуха влетіли б не дуже приємні йому слова.

— Так що, що ректор! Велике горе — ректор! — кричав басом Воздвиженський так голосно, що якби ректор гуляв навіть у своєму садку в той час, то почув би його баса через улицю.

— Хто то ходить у моїм садку? Чого вам там треба? — гукав Сухобрус.

— Та свої! — обізвались студенти.

— Хто такі — свої? — спитав Сухобрус.

— Не питай, бо старий будеш! — промовив Дашкович не дуже тверезим голосом.

Сухобрус по голосі догадався, що хтось ненароком заскочив у його садок; однак була тоді неділя.

— Та виходьте, не бійтесь! Я вас виведу на вулицю, — запрошував їх Сухобрус.

— Еге, так і вийдемо оце! Щоб ви нас повигонили, отець ректор! — обізвався Дашкович.

— Та я не ректор! Я Сухобрус! — говорив Сухобрус сміючись. Він догадався, що то були студенти. Марта й Степанида повиходили з хати й сміялись.

— Коли ви Сухобрус, то ми й вийдемо. — І вони справді вийшли обидва й наблизились до Сухобруса.

— Еге, паничі, мабуть, не потрапили через Братську стіну та зайшли до Сухобруса в гості. Просимо ж до господи! Будьте в мене гістьми, коли зайшли до моєї оселі, хоч і поневолі.

Дуже чудна й несподівана притичина протверезила студентів. Вони почали прохати вибачення, просити вважити на їх студентське життя. Сухобрус втішав, просив не тривожиться. Він казав, що сам бачив не раз, як студенти цілою купою плигали через Братську стіну, і вважав те за звичайну річ.

Марта й Степанида притаїлись за кущами рожі в той час, як батько повів студентів до світлиці. Вони пішли слідком за ними, дуже цікаві подивиться, які то студенти: вони знали на вид сливе кожного.

Сухобрус звелів подати до світлиці світло й запросив їх у хату. Студенти переступили поріг незнайомого дому й побачили у вічі незнайомого чоловіка. Чиста велика світлиця, з поодчиненими вікнами, дуже добре освічена, свіжа од повітря ночі, повна пахоців резеди, зовсім вигнала їм хміль з голови, їм стало сором й совісно; вони почали рекомендуватися.

— Нічого, нічого — те! Бог з вами! Чи я ж кому розкажу, чи що? Ніхто в академії не знатиме про те, — так втішав їх хазяїн. — Прошу ж сідати в моїй господі. А от і мої дочки. Це старша, Марта Сидорівна, а це менша, Степанида Сидорівна! Я вас добре знаю, бо ви півчі.

У світлицю ввійшли обидві дочки, високі, рівні, чорняві, в тих самих білих сукнях, у котрих вони гуляли в царськiм садку. Студенти зараз їх упізнали, а вони студентів. Студенти почали рекомендуватися й червоніли, неважачи на хміль у голові.

— А ми сьогодні бачили вас у садку, — заgrimів басом Воздвиженський. Панни хотіли сказати, що й ми, мов, вас бачили, але не сказали.

— О, ми сьогодні дуже довго гуляли в царському садку, а оце й досі гуляли ще у своєму садку, — обізвалась Марта Сидорівна.

— Яка гарна погода сьогодні, — ледве промовив Дашкович.

— Дуже добра погода! — обізвалась Степанида.

— Зрання було тихо і серед дня тихо, — говорив Дашкович.

— І вечір був тихий. Ми й досі з сестрою гуляли в садку, — говорила Степанида, спустивши очі вниз.

— А вас звать у нас пальмами, — одрубав Воздвиженський басом.

— Якими пальмами? — спитала Марта.

— Пальмами! — одказав Воздвиженський. — Бо ви такі високі й гарні, як пальми.

— Далеко нам до пальм, — обізвалась Степанида, — спасибі за комплімент!

Обидві панни сиділи, згорнувши руки й дивлячись додолу. Вони обидві почервоніли, як Воздвиженський назвав їх пальмами. Дашкович смикнув його за рукав, але і так незручно, що було видно на всю хату. Панни стиха і осміхнулись.

Тим часом батько звелів наставити самовар і готувать закуску. Він був дуже радий тому випадкові й гостям. Між міщанами й купцями на Подолі студент академії має високу репутацію, як людина з великим розумом і з просвітою. Вони знали академістів по проповідях у Братському монастирі, а найбільше в п'ятниці великого посту, коли збирались на пасію сотні киян. Стара, давня репутація Могиллянської академії зоставила велику силу впливу на киян і до нашого часу. Давши загад у пекарні, Сухобрус увійшов до гостей. На йому був новий синій довгополий сіртук з великими гудзиками й ряба жилетка. Шия була зав'язана чорною блискучою шовковою хусткою, з-під котрої розлягались широкі білі викладчасті комірчики, неначе великі вуха.

— Дуже радий я, що ви заскочили до мене в гості, хоч і пізньої доби. Мабуть, були десь в гостях? Чи, може, в театрі? — казав Сухобрус.

— Були в гостях... та випили по одній та по другій... — промовив Воздвиженський.

— Молодим людям і молода річ. І ми колись були молоді, то й подвизалися, а тепер, як старість налягла на плечі, то й не до подвигів.

Сухобрус приспособлявся до вчених людей і силкувавсь говорити по-вченому. Начитавшись «Патерика» і «Житій», він закидав на церковний язик.

— Як ваш хор гарно співає, — несміливо промовила Марта.

— Ви, мабуть, співаєте? — спитав Сухобрус Воздвиженського.

— Співаю басом, як можете догадуватись по моїй розмові, — промовив Воздвиженський і гуркнув басом зумисне голосніше, щоб показати свій голос.

— Який концерт буде цієї неділі, чи «Возведох», чи «Гласом моїм»?-спитав Сухобрус, як чоловік, розуміючий діло, і навіть закинув ногу на ногу, приймаючи академічну позу.

— Здається, «Возлюблю тя, Господи», — обіззався Дашкович.

— Чи не будете коли співать двухорного концерту? Як я люблю такі концерти! — говорив Сухобрус. — От, як у семінарії на «вербу» криконуть на два хори «Кто Бог велій»! Чудо, диво! Один хор загромить «Кто»! А другий знов підхопить «Кто»! Та ще й підправить. Ой! Господи, як гарно!

— Ми співаємо тихіші концерти, — промовив Дашкович, натякаючи проти двухорних, крикливих концертів.

— І я люблю тихі, мелодичні концерти, — промовила Степанида, ледве

підіймаючи її і знов спустивши їх на щоки.

Тим часом принесли самовар. Панни вийшли до другої кімнати наливають чай і незабаром принесли стакани для гостей. Свіжа ніч, міцний чай зовсім провітрили паничів. Вони навіть були раді, що так негадане прийшлося познайомитися з пальмами.

Всі посідали коло стола на канапі. В одчинені вікна заглянув червоний, великий, як діжа, місяць, підіймаючись з Дніпра ніби прямо на печорські гори. Сухобрусівни в хаті були багато кращі, ніж у церкві в своїх старомодних капелюшах, схожих на кошики. Степанида мала лице щиро київське: більше кругле, ніж довге, з повними рум'яними щоками, з ямочками на щоках, маленьким круглим підборіддям, з невеликими темними очима. Ніс її був чисто міщанський: дуже тонкий, рівний, але недовгий, з тонісінькими прозорими ніздрями. Брови були високі й на кінчиках дуже тоненькі, як шнурочки.

Старша, Марта, мала багато грубіші пружки лица, скидалась на сільську молодицю. В неї брови були товсті, очі великі. Таке лице буває дуже гарне на сцені, здалеки, при світлі ламп. У червонім намисті, зав'язана великою хусткою, Марта була б дуже гарною молодницею.

Розмова стала веселою, неважаючи на пізню добу. Панни держали себе смирно, трохи пишались, спускали очі додолу і очевидячки хотіли вдати з себе дуже добрих і спокійних. Дуже цікавий чоловік зараз упізнав би той голос підсолоджений, ті очі, зумисне спущені вниз, впізнав би природжену вдачу й підроблену.

— Чи весело гуляли сьогодні в садку? — спитала Марта Воздвиженського й блиснула очима, як блискавицями, і так швидко спустила її, як швидко блискавка ховається за чорними хмарами. Воздвиженський розтав од того блиску, як віск.

— Дуже було тісно на першій алеї! Так тісно, хоч людей розпихай, як у церкві, — одказав він. І йому дуже хотілось, щоб вона знов одслонила віка й блиснула очима.

— І чом би пак не гуляти всім на бокових алеях! — промовив він знов до неї. — Ні! Лізуть усі на першу алею та й годі!

— Коли ж на бокових алеях гуляють самі міщанки та наймички, — обізвалась Степанида. — Якось ніяково туди мішаться, бо всі сміялись би.

— Нехай сміються! — одрубав Воздвиженський. — Я, будши вами, гуляв би й на бокових алеях.

— Коли ж вам не можна бути нами, — лукаво промовила Марта і знов скося блиснула очима.

— Чи багацько наук читають у вас в академії? — спитав Сухобрус Дашковича, маючи його за розумнішого.

— Ой, багацько! Так що й полічить трудно! — І Дашкович почав перелічувать деякі науки, само по собі для звичайності.

— Ой, як багацько! І якої треба голови, щоб знести все те! А чи є в вас така наука «Печорський Патерик»? Я дуже люблю його читати! Та наука повинна бути у вас...

Сухобрусівни, побувши в школі, постерегли, що така наука навряд чи й є на світі, хоч Дашкович назвав їх багацько й дуже чудних, їм стало ніяково.

— Є! — сміливо одказав Дашкович, — тільки не наука, а книжка.

— Книжка! Книжка! В мене вона є! — Сухобрус хотів йти і принести «Патерика».

— Тату! Нехай тим книжкам! Хіба ж їм ті книжки й так не обридли в академії? — говорила Марта. Сухобрус сів і знов хотів почати розмову про «Патерика». Студенти зам'яли його слова.

— Як багато квіток в вашім садку! — промовив Дашкевич до Степаниди, заглядаючи в вікно на квітник.

— Ми з сестрою дуже любимо квітки; так і копаємось тут у садку, — промовила Степанида й стала коло вікна, розмовляючи з Дашковичем. Вона йому сподобалась. Місяць освітив її лице, і воно здалося йому ще делікатнішим, ще добрішим. Брови чорніли, як шнурочки. Дашкович приглядався до неї, і якась радість все більше та більше наливала його серце. Промінь місяця здався йому веселішим, і пахощі од резеди, од левкоїв запахли неначе вперше; йому здалось, що вони лились од тих очей!

«Яке в неї миле лице! — думав він, — Які тонкі брови, який рівний, тоненький носик. Яка вона повинна бути добра, гадаючи по тонких чистих пружках її обличчя».

Місяць навів на її вид ідеальну блідоту, сховав гарячий рум'янець на щоках, замалював матом блиск гострих очей. Вона стояла, згорнувши руки, і розмовляла мелодичним голосом.

«Яка вона тиха! Мов та голубка! — подумав Дашкови. — Як вона згорнула руки й очі спустила, зовсім неначе свята!»

І він згадав свій давній сон, як його суджена у сні злинула з дерева голубкою, сіла йому на плече й потім стала тихою панною. Той давній сон, вже забутий, знов вплив в його душі проти волі, несамохить.

— Чи співаєте ви? — якось само вихопилось у його з рота. Зірвала те слово його давня думка.

— Співаю, тільки не дуже гарно, — одказала Степанида. — Ми вивчилися у пансіоні трохи грать на гітарі.

— Співаєте й граєте! — знов зірвалось у його з язика так не до ладу, що Степанида одслонила віка й глянула на його. «Моя суджена», — ледве-ледве подумав Дашкович. Але та думка так глибоко заворушилась в його серці, що він сам ледве постеріг її.

Тим часом подали на стіл закуску, а з закускою й напитки. Сухобрус попросив гостей до столу. Час був пізній, їсти схотілось добре. Паничі їли й випивали добре й стали веселіші й сміливіші. Сухобрус перестав бадьориться, приймає академічну позу й сміливіше розмовляв з студентами.

— Скажіть мені, паничі, — ви люде вчені — як то можна розумом збагнуть так багацько наук? І все те позамічати напам'ять, повиучувать! Я був у вас в академії, на митрополитанському екзамені, й слухав усякі науки. Господи! І де в чоловіка стільки розуму набереться!

— Нічого нема дивного для того, хто змалку вчиться. Потрошку воно все повлазить в голову, — говорив Дашкович.

— Що то за уми? Що то за розуми? А ті професори! Страх та й годі! — дивувався Сухобрус, випивши немало. — Які ж то ті уми та розуми за границею, у тих німців, що все повидумували!

— О, за границею ще багато розумніші од нас! — говорив Дашкович.

— Ой, не вірте йому! Куди ж тій німоті стать врівні з нами! — заговорив Воздвиженський. — Ми перший народ в світі! Нігде нема більшого царства од нашого, нігде нема кращої віри, чистішої віри, як наша.

— А в Єрусалимі! А на Афонській горі? Як пишеться в «Житіях», — почав диспутовать Сухобрус. — І там були великі святі, такі, як і в нашій Лаврі, і там святі боролися з злими духами, як і наші печорські, київські.

[— Наші московські святі боролися ще більше і полатали боки самому сатані! — сказав енергічно Воздвиженський, которого національне чуття було трохи зобижено. — Святий ваш Київ, святий Єрусалим, а наша Москва ще святіша. Думаєте, що в вас мощей більше! Та в нас мощей такого, що хоч греблю ними гати! — говорив уже сердито Воздвиженський і трохи вже не загнув лайкою, коли б Дашкович не штовхнув його ліктем під бік.

— Ой! Хто ж видав так говорити про святі мощі, — благочестиво промовив Сухобрус і перехрестився. — Святий Київ, свята і Москва. Хто ж проти того що говорить.]

Сухобрус поналивав чарки, і всі випили й стали ще веселіші.

— Ой ви, уми-розуми! — промовив сміливо Сухобрус, — але, мабуть, не одгадаєте: що після чаю! А ну-те! Хто одгадає? — Студенти дивились на його й почали одгадувать. Один казав, що після чаю треба випити, другий казав, що треба покурить, що треба подякувать.

— Ні! ні! — казав Сухобрус, тріпаючи головою.

— Треба додому йти! — обіззався Дашкович.

— Ні! — тріпнув головою Сухобрус. — От тобі уми-розуми! Одже й не всього ви навчилися в академії. Після чаю — слідує — воскресенія мертвих і жинні будущаго віка, амінь! — промовив Сухобрус слова символу віри.

Всі засміялись; навіть панни осміхнулись і запишались.

— А хто не родився й умре? Хто родився і не умре? — знов загадав загадку Сухобрус.

Ця загадка була не така мудра, як перша, її швидко одгадали, що не родивсь і вмер — Адам, родивсь і не вмер — Ілія та Енох, бо обидва були взяті живими на небо, як написано в Біблії.

— О уми! Ото розуми! Одгадали! — хвалив їх Сухобрус. Воздвиженський встав з-за стола, пройшовся по хаті й спинивсь коло картини Ноя з синами.

— Що це в вас таке? Чи попи, чи диякони, чи сліпі Велізарії? — промовив Воздвиженський і за тим голосно прочитав напис: «Святий праотець наш Ное».

— Е! В вас, бачу, гітара є! — промовив Воздвиженський і зняв з стіни гітару. — А заграйте, будьте ласкаві, або й заспівайте, — сказав Воздвиженський, сівши коло Марти.

— Я колись співала, та вже позабувала, — промовила кокетливо Марта. — Просіть сестру.

Воздвиженський зняв з стіни другу гітару й поніс Степаніді. Вона так само соромилась й одсилала до сестри.

— Коли ви не хочете, то ми будемо співать з Дашковичем. — Ану! Починай української!

І Дашкович сміливо почав тенором «Вийди, дівчино! Вийди, рибчино!» Воздвиженський підтягав басом і так ламав українські слова, що панни не могли вдержатися од сміху. Одначе і Марта почала акомпанувати на гітарі, а за нею й Степаніда на другій. Пісня вийшла дуже гарно, бо її співали вмілі голоси. Сухобрус аж умилився серцем.

Паничі скінчили й просили співать самих паннів. Вони мусили заспівать «Сизого голубочка». Голоси їхні були добрі, але не дуже тверді й сміливі. Вони співали й пишали губи, а од того пісня виходила дуже вже сентиментальна.

— Годі вже того голубочка! Заспівайте лишень «Горлиці»! От пісня! — говорив Сухобрус, розвеселившись. Дочки вдарили «Горлиці» дрібно й голосно. До їх пристали паничі. Пісня була така весела, така жвава, що підіймала ноги до танців.

— Заспівайте ж іще нашої пісні, та жалібно-жалібної, — просив Сухобрус.

І всі разом заспівали «Чи я в лузі не калина була, чи я в лузі не червона була?»

— Ой, не співайте, бо буду плакати! — просив Сухобрус, переслухавши пісню. — Що мені згадала ця пісня? Яку давню давнину пригадала вона мені! І мою молодість, і мою покійницю, і мої літа давні, навіки минувші!

Вже на сході небо зачервоніло, а гості все співали та співали, та випивали. Нарешті, сам Сухобрус став серед хати і почав співать церковних пісень. До його пристали студенти, а за ними мусили співать і панни. Вже надворі стало розвиднюваться, а вони все співали «Взбранной воеводи» та «Многая літа!»

В Братському монастирі задзвонили на утренью. В той час одмикали монастирську браму.

— Дашковичу! чуєш? — промовив Воздвиженський.

— «Час додому, час! Забарилися!» — зотягли всі, і паничі почали прощатися з хазяїном і дочками. Всі випроводили їх у двір і розпрощались з ними. Хазяїн і дочки просили студентів не забувать їх і одвідувать якнайчастіше, тільки не через баркан, а просто через браму.

Ранок, свіжий і росняний, саме розгорувавсь. На самих вершечках усіх золотих хрестів Старого Києва, на високих горах, з'явилися червоні, як жар, проміння, а Поділ лежав сонний під горою в глибокій темній тіні.

Студенти ввійшли в монастирську браму, де стрілось їм кілька перекупок з кошиками в руках. Двері в корпусі були вже одчинені. Вони благополучно пройшли до номера й повалилися на ліжка, змучені днем і ніччю, так багатою на притичини.

А Сухобрус, вернувшись з дочками до хати, став серед кімнати, приклав палець до лоба, довго думав і сказав:

— Щось воно та недурно! Щось та буде! І треба ж було цим паничам потрапити

перелізти доконче в мій садок, зайти до моєї господи несподівано й негадано в таку пізню добу! Це все недурно! Щось та повинно бути!

Так говорив Сухобрус під впливом «Печорського Патерика», начитавшись за спокуси од злих духів. Йому і в голову не прийшло, що діло сталося дуже просто й випадком.

— Щось буде! — все говорив Сухобрус сам до себе, стоячи серед хати з пальцем, притуленим до лоба. — Дочки! Готуйтеся до весілля! Ось що буде! — промовив батько весело до своїх дочок і пішов спати.

Вплив «Печорського Патерика» з батька перейшов і на дочок. Вони не лягли спати і пішли в садок стрічать схід сонця, їм так ясно малювалась вечірня сцена в садку!

Роса падала їм на коси, на лице, на одержу; великі краплі дощем падали з листя й обсипали їхні білі сукні. Сонце викотилось з-за Дніпра й освітило їхні зблідлі лица й трохи червоні очі. А вони все ходили по садку й дивувались. В кожній в голові стриміла батькова думка: щось буде! щось повинно бути!

В обіді батько прийшов з магазину до господи, і за обідом розмова йшла все про студентів.

— Як же вам показалися вчорашні гості? Чи сподобалися хоч трохи? Я дуже вполюбав Дашковича! Такий тихий, спокійний і дуже розумний панич! — говорив Сухобрус. — А той другий щось дуже дикий та грубий! Чистий парубок!

— Одначе він з себе дуже показний, здоровий, має гарного баса, — сказала Марта, — а Дашкович вже геть-то розумний, хоч і дуже гарний з лица.

І батько все хвалив Дашковича, а дочкам чомусь більше сподобався Воздвиженський. І Марта, й Степанида знаходили Воздвиженського здоровшим; їм обом сподобався його бас, його сміливість, хоч і дуже груба. Тільки одна другій не признавалась в тому і таїла ту думку про себе. Марта знала, що Воздвиженський більше звертав увагу на неї, й була рада; Степанида завидувала й почала цуратися сестри. З того часу між ними почався ще більший нелад. Одна поглядала на другу скося.

Не так було між студентами. Воздвиженський вполюбав Марту, а Дашкович — Степаниду. Дашкович не хвалив Марти.

— Тямиш ти! Ти подивись тільки на Марту! Які в неї брови, які губи! Очі, як огонь, губи, як корали! А твоя Степанида... Ну що в неї гарного? Все тонке, дрібне: і брівки, і носик, і зубки.

— А в твоєї Марти брови, як у молодиці, очі, як сливи.

— Коли б пак у неї брови були ще товщі, очі ще більші, то вона була б ще краща! Марта — то краса східна, щира українка, показна, чорнява! В нас в Россеї нічого такого не знайдеш! Вона щира пальма Сходу! — говорив Воздвиженський.

Ніхто не знав, як вони познайомились з пальмами. Начальство навіть не дізналось, що вони тієї ночі не ночували дома. Тільки першої-таки неділі всі студенти дуже здивувались, побачивши, що Воздвиженський і Дашкович йшли з церкви поруч з Сухобрусівнами й провели їх додому. Воздвиженський щось розказував Марті, так розмахував руками, що зачепив якогось пана п'ятірнею по голові й скинув з його

шапку. З того часу Воздвиженський і Дашкович почали навідуватися до Сухобруса, ходили з його дочками гулять в царський садок. Старий купець був певний, що вони посватають його дочок, і раз не втерпів, прохопився перед паничами, що в його «є, і ще й буде, ще й до того роздобуде!», що для своїх дочок він залишить кожній по домові. Того ж таки літа Сухобрус заклав новий мурований дім, на вулицю вікнами й на два етажі. Для другої дочки він купив ґрунт проти свого-таки дому через улицю, в другому кварталі, й обіцявся збудувати такий же самий дім. Студенти дуже ясно постерегли, до чого воно йдеться, і кожний мав на думці заручитися, коли тільки настане тому час.